

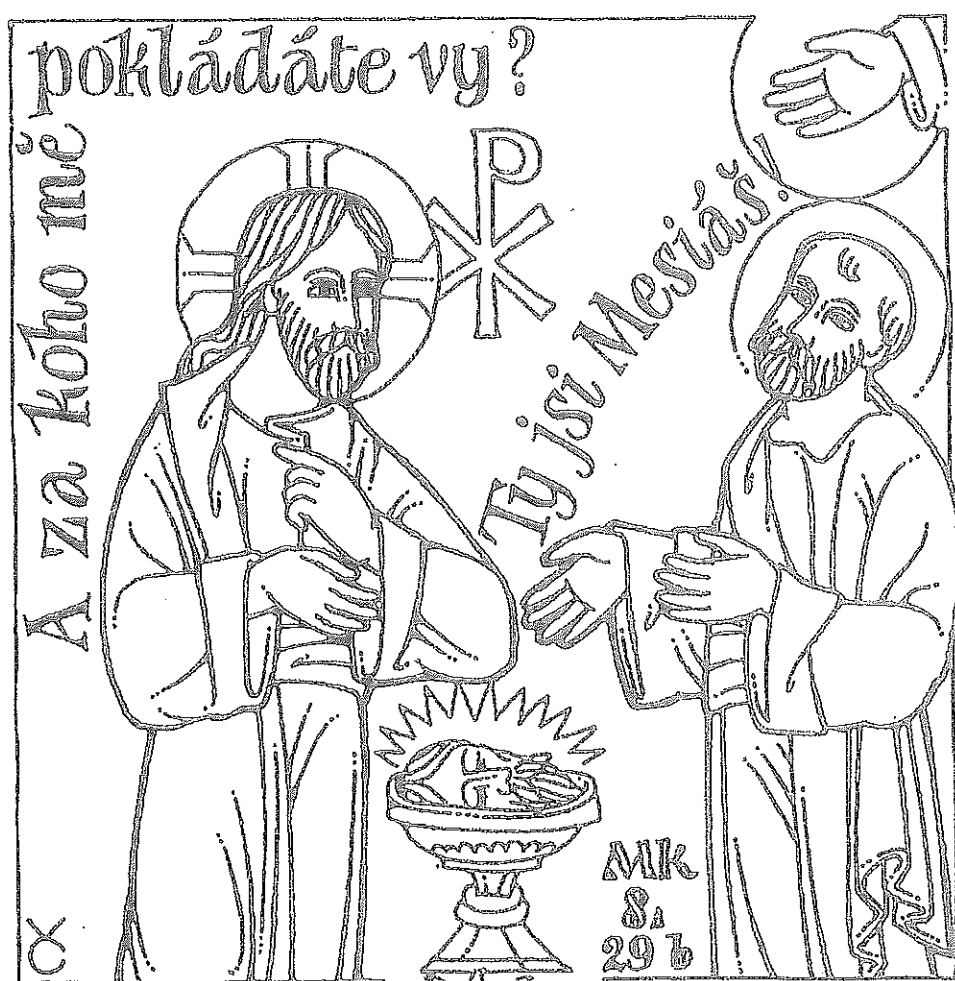
Farní zpravodaj

Český Krumlov

12. 9. 2021

č. 37 - 2021

Cyklus B
24. neděle
v mezidobí

Evangelium
MK 8, 29-35

Pokračování... Duch liturgie - „Aktivní účast“ – Tělo liturgie

.... Ale jak se můžeme na této činnosti podílet? Nejsou Bůh a člověk zcela nesrovnatelní? Může člověk, konečný a hříšný, spolupracovat s Bohem, nekonečným a svatým? Je to možné právě tím, že se Bůh sám stal člověkem, že přijal tělo a stále znovu k nám skrze své tělo přistupuje. Přistupuje k nám, kteří žijeme v těle. Celá událost inkarnace, kříže, zmrtvýchvstání a návratu je přítomná jako forma, jak Bůh uvádí člověka do kooperace se sebou samým. Jak jsme už viděli, v liturgii se vyjadřuje tato skutečnost tím, že k oratio patří prosba o přijetí oběti. Jistě, oběť logu je vždy už přijata. Ale musíme prosit o to, aby se stala naší obětí, abychom my sami, jak jsme řekli, byli „logizováni“, podle logu, a tak se stali pravým Kristovým tělem. A to si musíme vyprosít. Tato prosba same je cestou, bytím na cestě naší existence do inkarnace a vzkříšení. V této vlastní“akci“, v tomto přístupu k účasti, provázeném modlitbou, není žádný rozdíl mezi kněžími a laiky. Jistě, obracet se prostřednictvím oratio ve jménu církve na Pána a v jejím jádru hovořit s „já“ Ježíše Krista – k tomu může dojít poute díky svátosti. Ale účast na tom, co nečiní žádný člověk, nýbrž sám Pán, a co může činit pouze On sám, ta je pro všechny stejná. Nám všem jde podle slov z 1 Kor 6, 17 o to, že „kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch“. Jedná se o to, že nakonec dojde ke zrušení rozdílu mezi actio Krista a actio naším. Že je pouze jedna actio, která zároveň Jeho a naše – naše tím, že jsme se s ním stali „jedním tělem a jedním duchem“. Jedinečnost eucharistické liturgie spočívá právě v tom, že koná sám Bůh a že my jsme vtaženi do tohoto konání Božího. Všechno ostatní má oproti tomu sekundární povahu.

Samozřejmě můžeme smysluplně rozlišit také vnější akce – předčítání, zpěv, přinášení darů. Přitom je třeba odlišovat účast na bohoslužbě slova od vlastní eucharistické slavnosti. Měli bychom si zřetelně uvědomit, že vnější činy zde mají pouze sekundární povahu. Lidské jednání musí ustát ve chvíli, když přichází to, co je pro liturgii podstatné: **oratio**. A musí být patrné, že právě tato modlitba představuje to nejdůležitější. A to z toho důvodu, že dává prostor pro Boží actio. Kdo to pochopil, snadno také uzná, že vůbec nejde o nějaký pohled na kněze, ale o **společný pohled na Pána**, a o to, abychom mu společně vyšli vstříc. Téměř teatrální vystupování různýchaktérů, které dnes zažíváme zvláště při přípravě darů, se zcela jednoduše mívá podstatou. Považujeme-li jednotlivé vnější projevy (kterých není mnoho a jež se jen uměle hromadí), které se zvrhávají do jednání všech zúčastněných, za podstatu liturgie, potom ovšem opomíjíme vlastní teo-drama liturgie, která se tak mění v parodii. Prává liturgická výchova nemůže spočívat v učení a v přeszkouávání vnějších projevů. Je třeba, aby vedla k podstatě actio, která vytváří liturgii, k proměňující mocí Boží, jež chce skrze liturgické dění proměnit nás samé a celý svět. V tomto ohledu ovšem dnes liturgická výchova vykazuje žalostný deficit což se týká laiků, ale taky i někdy kněží.

Nyní se možná čtenář zeptá: A co tělo? Nestoustředíme se při myšlence slovní oběti (oratio) pouze na ducha? To by mohlo být pravdivé tvrzení pro předkřesťanskou myšlenku bohoslužby logu, ale ne pro liturgii slova, jež se stalo tělem, slova, které se nám dává ve svém těle a krvi, tedy tělesné, ovšem v nové tělesnosti Vzkříšeného; ta však zůstává pravou tělesností, a dává se nám proto v materiálních znameních chleba a vína. To znamená že jsme logem a pro logos žádání právě v našem těle, ve skutečnosti existenci našeho všedního dne. Právě proto, že skutečnou liturgickou „činností“ je jednání Boží, sahá liturgie víry vždy přes akt kultu do všedního dne, jenž se má sám stát „liturgickou“ službou zaměřenou na proměnu světa. Od těla je požadováno mnohem více než nošení náčiní nebo něco podobného. Požaduje se jeho plné nasazení ve všedním dnu života. Je žádáno, aby se stalo „schopným zmtrvýchvstání“, aby se orientovalo na vzkříšení, na Boží království, jehož stručná formule zní: Bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Kde se uskutečňuje Boží vůle, tam je nebe, tam se země stává nebem. Zapojit se do Boží činnosti, plně s ním spolupracovat – to je to, co má v liturgii z vést skrze kříž ačínat a rozvíjet se pak i vedle ní. Vtělení vždy musí vést skrze kříž (proměna naší vůle do společenství vůle s Bohem) ke vzkříšení – k vítězství lásky, která představuje království Boží. Tělo musí být trénováno na vzkříšení. Připomeňme si v této souvislosti, že slovo askeze, jež vyšlo z módy, se do angličtiny překládá jednoduše jako trénink. Dnes trénujeme s pílí, vytrvalostí a s velkým odříkáním mnoha věcí – proč tedy vlastně netrénovat pro Boha a jeho království? „Držím však svoje tělo v tuhé kázni a podrobuji si ho,“ říká apoštol Pavel (*1 Kor 9, 27*). Ostatně už prohlásil disciplínu a vzor pro trénování vlastního těla. Tento renink patří podstatně do všedního dne, ale musí přece jen najít svou vnitřní oporu v liturgii, v její „orientaci“ na vzkříšeného Krista. Vyjádříme-li to ještě jednou jinými slovy, je to cvičení schopnosti přijmout druhého v jeho odlišnosti, trénink k lásce – trénink, abychom byli schopni přijmout někoho zcela jiného, Boha, a nechali se od něj formovat a jím využívat. Ona láska, o kterou jde v bohoslužbě slova, jež se stala Tělem, je v liturgii samé vyjádřena v určité disciplíně těla, v gestech, jež vznikají z vnitřních požadavků liturgie a tělesně zviditelňují její podstatu. Tato gesta mohou mít v různých kulturních oblastech odlišnou podobu. Svými podstatnými projevy však náležejí ke kultuře víry, která se vytvořila z kultu. Jako společný výrazový prostředek proto překračují oblast kultury. Pokusme se jim přiblížit.

(pokračování přístě...)

Joseph Ratzinger, *Duch liturgie*

Mše svaté v týdnu od 12. 9. 2021 do 19. 9. 2021 Český Krumlov:

13.09.	Po	za
14.09.	Út	-----
15.09.	St	za
16.09.	Čt	za Ludmilu, Václava a Karla Vávrovy, ostatní příbuzné a d. v. o.
17.09.	Pá	za Viktorii Vincíkovou. Stanislava Barana, Jarmilu Smrčkovou, Janu Postlovou, ostatní příbuzné a d. v. o.
18.09.	So	za
19.09.	Ne	za farnost

Přehled bohoslužeb

	PONDĚLÍ 13.09.	ÚTERÝ 14.09.	STŘEDA 15.09.	ČTVRTEK 16.09.	PÁTEK 17.09.	SOBOTA 18.09.	NEDĚLE 19.09.
ČESKÝ KRUMLOV sv. VÍT	17:00M		17:00M	17:00R	17:00M		9:30P
ČESKÝ KRUMLOV KŘÍŽOVÁ HORA						15:00 M, R	
VĚTRNÍ							8:00ZK
PŘÍDOLÍ							11:15M
VĚŽOVATÁ PLÁNĚ							11:15 P
KÁJOV					17:00R		8:00M
VYŠŠÍ BROD							8:00R
LOUČOVICE							9:30R
Liturgické texty - 24. neděle v mezidobí I. čtení: Iz 50,5 - 9 II. čtení: Jak 2,14 -18 Evangelium: Mk 8,27-35							

- ❖ V pondělí 13. září je **památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve.**
- ❖ V úterý 14. září je **svátek Povýšení svatého kříže.**
- ❖ Ve středu 15. září je **památka Panny Marie Bolestné.**
- ❖ Ve čtvrtek je **památka sv. Ludmily, mučednice.**
- ❖ V sobotu 18. září bude **v Českém Krumlově v 15:00 hodin mše svatá na Křížové hoře, kde je pouť. V Českém Krumlově v klášteře mše svatá nebude.**
- ❖ V sobotu 18. září se bude konat na Tětině **národní pouť k výročí 1100 let od úmrtí sv. Ludmily, babičky svatého Václava. Tuto poutní mši svatou bude také v tento den vysílat Česká Televize na ČT2 v 11:00 hodin. Hlavním celebrantem bude papežský legát – vídeňský arcibiskup - kardinál Christoph Schönborn.**
- ❖ Upozorňujeme věřící, že v kostelích je už nyní k dispozici plakát - **pozvánka na „Hlavní kájovskou pouť“ ve dnech 9. – 10. října 2021.**

www.farnostck.bcb.cz

email: rkf.ceskykrumlov@dicb.cz

www.farnostvetrni.bcb.cz

email: rkf.vetrni@dicb.cz

www.farnostkajov.bcb.cz

email: rkf.kajov@dicb.cz